

РЕШЕНИЕ

№ 791

гр. София, 10.02.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 6 състав,
в публично заседание на 28.01.2019 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова, като разгледа дело номер **11270** по описа за **2017** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 268, ал. 1 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на А. Х. В. с адрес [населено място],[жк][жилищен адрес]0, ап. 29 срещу Разпореждане № С160022-137-0008920/07.11.2016г. на старши публичен изпълнител, с което не е прекратено поради изтекла погасителна давност ИД № 22150046981/2015г., потвърдено с решение № ПИ-381/10.08.2017г. на Директора на ТД на НАП- С..

Жалбоподателят счита, че разпореждането е незаконосъобразно, поради нарушение на закона и процесуалните правила и неизяснена напълно фактическа обстановка. Излагат се доводи, че по отношение на процесното вземане е изтекла 5-годишна давност, както и че е изтекла абсолютната 10-годишна давност за събиране на вземането. Позовава се на практиката на СЕС. Оспорва събраният документ от австрийската данъчна администрация, доколкото същият не доказвал обстоятелства относно давността, като начало и край. Дори и да се приеме неясният отговор на чуждестранния орган, че давността за задължението на жалбоподателя е започнала да тече от юни 2005г. или 9 октомври 2006г., счита че давността е изтекла, считано от посоченото връчване на решението на 26.05.2015г. Нямамо индикации за вида на давността –обикновена погасителна или абсолютна погасителна и следвало да намери приложение по-благоприятния за дееца закон и да се постанови, че описаната в отговора давност и е изтекла за жалбоподателя. Претендира разноси по делото.

Ответникът - ТД на НАП- С., чрез юрк. Начева оспорва жалбата. Моли да се

постанови решение, с което да се потвърди издаденото решение № ПИ-381/10.08.2017г. като законосъобразно. От събраното доказателство от австрийската данъчна администрация било видно, че по отношение на вземането не е изтекла погасителната давност. Прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар на жалбоподателя и претендира юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура не взема участие в производството по делото. В хода по същество не изразява становище.

Административен съд София - град, I АО, 6 с-в след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено следното :

По фактите:

В ТД на НАП-С., дирекция „Събиране“ е образувано ИД №22150046981/2015г. срещу А. Х. В., във връзка с постъпило по реда на взаимна помощ на държава-членка на ЕС, искане за събиране на вземане №12315-0002229/15.09.2015г. от А. (на основание чл. 10 от Директива 2010/24/ЕС.), ведно с Единен инструмент за предприемане на изпълнителни мерки за събиране на вземания, попадащи в обхвата на Директива 2010/24/ЕС, и изпълнително основание, а именно Акт №АТ_BG_D1010403792015_0022 29_20151015_abc_RR, за събиране на публични вземания на австрийската държава, представляващи ДДС, акциз и мито, в общ размер 165 668,74. С административната преписка е представено Уведомление за дължими митни сборове и покана за предоставяне на становище, изпратено от Митническа служба- В. до жалбоподателя, с изх.№100000/91.231/23/2006 –АFC/S. от 03.09.2014г., от които се установява, че публичните вземания са във връзка с незаконно внесени от жалбоподателя в съизвършителство с друг български гражданин на територията на А. 2 234 стека цигари през периода април 2005г. – 09.10. 2006г. В Районния съд по наказателни дела В. е открито финансово-наказателно производство по разследване за укриване на митни сборове по чл.202 от Митническия кодекс, а производството по събиране на митни сборове към датата на писмото е висящо пред Митническа служба В.. В същото изпълнително производство се събира и публично вземане по НП от 2010г. на ИА „АА“.

На длъжника, на основание чл.221, ал.1 от ДОПК е изпратено съобщение за доброволно изпълнение, получено на 27.10.2015г. Наложени са и обезпечителни мерки с постановление от 09.03.2016г.

А. В. депозира пред публичния изпълнител на 02.11.2016г. молба, с която прави възражение за изтекла погасителна давност на събираните публични вземания.

С разпореждане № С160022-137-0008920/07.11.2016г. на старши публичен изпълнител ИД № 22150046981/2015г. не е прекратено поради изтекла погасителна давност. Съображенията са, че са налице обстоятелства по спиране и прекъсване на давността предвид образуване на ИД, изпращане на съобщение за доброволно изпълнение и налагане на ОМ.

Разпореждането е потвърдено с решение № ПИ-381/10.08.2017г. на Директора на ТД на НАП- С. в частта относно митото, събирано по молба на А..

При обжалване на това решение, с решение №3587/29.05.2017г. АССГ, Първо отделение, 38 съдебен състав го е отменил и е върнал преписката на директора на ТД на НАП С. за ново произнасяне при спазване на дадените задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона. Тези указания са да се установи приложимото австрийско законодателство относно давностните срокове – начална дата, от която започва да тече погасителната давност, основания за спиране и прекъсване на

давността, последен ден на абсолютната погасителна давност. Указано е да се поиска допълнителна информация от Митническа служба В. за периода, за който се отнасят задълженията, и за давностния срок, предвид противоречивите данни, съдържащи се в писмо с изх.№ 100000/91.231/23/2006 –AFC/S. от 21.05.2015г.

При новото произнасяне ответникът е изпратил съответния формуляр по искане за събиране до Митническа служба В.. Отговор от страна на компетентния австрийски данъчен орган е изпратен на 29.06.2017г. (л.48-49 по делото). В същото писмо се посочва, че съгласно австрийското право, правото да се облага попада в приложното поле на давността и трябва да се извърши в срок от пет години след изтичане на календарната година, през която са станали дължими данъкът или таксата. Посочено е, че срокът на давността е прекратява от всякакви правни действия, признати за правен акт (в случая прекратен от опитите за събиране) и след изтичане на годината, в която е влязло в действие прекратяването, срокът на давност пет години започва да тече отначало. По нататък е посочено, че според техни документи последният ден от срока на давност вече е 31.12.2022г. Уточнено е, че на 21.05.2015г. вносните мита за периода юни 2005г. до 9 октомври 2006г., дължими от г-н В., са наложени от Митническата служба във В., в рамките на 10 годишния срок. Митническото задължение не било оспорено и е влязло в сила, молят да продължат производството.

По административната преписка е налице Уведомление за дължими митни сборове и покана за предоставяне на становище, изпратено от Митническа служба В., до жалбоподателя, с изх. №100000/91.231/23/2006–AFC/S. от 03.09.2014 г., от които се установява, че публичните задължения са във връзка с незаконно внесени от жалбоподателя на територията на А. 2 234 стека цигари през период април 2005 -09.10.2006г. Производството за събиране на митни сборове към датата на горецираното писмо е висящо пред Митническа служба В..

По делото е представено и писмо от служебния директор на Митническа служба В. с изх.№ 100000/91.231/23/2006 –AFC/S. от 21.05.2015г. до жалбоподателя, в текста на което е указано, че погасителната давност за публични финансови вземания е 10 години съгласно чл.74, ал.2 от Закона за прилагане на митническото право. Поради приближаването на края на давностния срок едновременно с това писмо на жалбоподателя е изпратен и Акт за установяване на митническото задължение като му е указано, че може да изрази становище в рамките на процедурата за обжалване. Изпратено е Уведомление и заключителен доклад на Митница В. като наказателна данъчна служба I инстанция от 01.06.2007г., в която публичните задължения на жалбоподателя са описани по основание и размер. В полученото при второто разглеждане писмо, цитирано по горе че длъжникът не е успял да опровергае обвинението и на 21.05.2015г. са му наложени вносните мита.

Последвало е решение № ПИ-381/10.08.2017г. на ответника, което е предмет на настоящото обжалване. В същото отново е прието, че твърдението на жалбоподателя, че е налице настъпила погасителна давност по отношение на събираното по реда на публично вземане е без правно основание.

В хода на новото съдебно производство, тъй като съдът е счел, че по делото не е изяснен началният момент на претендираната давност - датата, на която спорното вземане е станало изискуемо (арг. от чл.269т от ДОПК) е задължен ответника да поиска допълнителна информация от компетентния австрийски данъчен орган за началния момент, от който текат давностните срокове по австрийското законодателство за дължимите данъци и такси, конкретно кога е станало дължимо

вносното мито за внесени от А. Х. В. цигари на митническата територия на Общността през периода април 2005г.-09.10.2006г. цигари и уточнение на дадената в писмо от 29.06.2017г. информация, относно конкретната дата на която е станало изискуемо вземането за мито по Акт №АТ_ВГ_D01010403792015_002229_20151015_abc_RR

Ответникът предоставя информация от компетентния австрийски данъчен орган за началния момент, от който текат давностните срокове по австрийското законодателство. Уточнено е (л.152 по делото), че първоначалното вземане на А. Х. В. е възникнало в периода от юни 2005г. до 9 октомври 2006г., но според австрийското законодателство е невъзможно да се предявяват данъци и мита след давностния срок от десет години след първоначалното вземане. Поради това предявеното вземане е изчислено от юни 2005г. до 9 октомври 2006г. като връчването на решение с реф.№ 100000/91.231/31/2006 – AFC/S. на А. Х. В. се е състояло на 26.05.2015г. (в рамките на срока на давност от десет години след възникване на вземането). Накрая в писмото се заключава, че така, давностният срок е започнал да тече от юни 2005г. до 9 октомври 2006г. и публичното вземане е дължимо от предявяването му - на 26.05.2015г. Десет дни след връчване на решението е изтекъл срокът за плащане за А. Х. В..

При така установената фактическа обстановка съдът достига до следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата:

Жалбата е с изпратена по пощата с дата на пощенското клеймо от 14.09.2017г., а Решението е връчено на 08.09.2017 г., с оглед на което жалбата е в срок. Същата е процесуално допустима и като подадена от лице с право и интерес от оспорването и срещу подлежащ на оспорване пред съда акт.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Оспореното решение е издадено от орган, който разполага с материална и териториална компетентност, съгласно чл. 266, ал. 1 ДОПК – директорът на Териториалната дирекция на НАП - [населено място]. При издаването му не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които да водят до отмяната му. Спазени са и изискванията от формална страна. По указание от първото разглеждане е изискана информация от австрийската данъчна служба, като по този начин е изпълнено съдебното решение.

Спорът по делото се свежда до това дали е изтекла давността за изискуемите задължения на жалбоподателя.

В случая се касае за задължение за възражение за давност на задължение, представляващо публично вземане, посочено в акт, към искане по взаимна помощ на държава членка на ЕС-А., на основание чл.10 от Директива 2010/24/ЕС. Искането е постъпило на 15.09.2015г., изпълнителното основание е Акт № АТ ВГ D1010403792015_002229_20151015_abc_RR, на основание чл.10 от Директива 2010/24/ЕС, за събиране на публични вземания на австрийската държава, представляващи ДДС, акциз и мито.

Спорното вземане се събира в процедура по взаимна помощ с държавите-членки на ЕС, иницирано от А. и е приложима Директива 2010/24/ЕС относно взаимната помощ при събиране на вземания, свързани с данъци, такси и други мерки и Глава Двадесет и седма „а“ от ДОПК. Съгласно чл.19, т.1 от Директивата въпросите, свързани с давностните срокове се уреждат единствено от действащите закони в запитващата държава-членка. А съответстващата разпоредбата на ДОПК чл.269у, ал.1

от ДОПК гласи в същия смисъл, че по отношение на погасителната давност на вземанията се прилага законодателството на запитващата държава членка. Тоест, в случая тъй като запитващата държава е А., то въпросите, свързани с давността се уреждат според нейното законодателство.

Информацията, която предоставя запитващата държава на изрични въпроси е, че предявеното вземане е изчислено от юни 2005г. до 9 октомври 2006г. като връчването на решение с реф.№ 100000/91.231/31/2006 – AFC/S. на А. Х. В. се е състояло на 26.05.2015г., което е в рамките на срока на давност от десет години след възникване на вземането. Тоест предявяването на вземането е станало в съответния 10 годишен срок от възникването му и това е срок за предявяване, а не за събиране. Запитаната държава уточнява, че според нейното законодателство (писмо от 29.06.2017г., л. 48 по делото) правото да се облага с данък или такса и да се прилага закона в тази връзка попада в приложното поле на давността и трябва да се извърши в срок от пет години след изтичане на календарната година, през която са станали дължими, като този срок се прекратява с всяко правно действие като напомняне, изпълнение на решение, предоставяне на данъчно облекчение и т.н. и след това, като с изтичане на годината, в която е влязло в действие прекратяването, срокът на давност започва да тече отново. В този отговор е посочено, че последният ден от срока на давност вече е 31.12.2022г. Предвид, че в Единия инструмент е посочен последен ден на давностния срок по австрийския закон – 31.12.2020г., което е 5 години от изтичане на датата на установяване на същите 21.05.2015г., то новият посочен срок на давността 31.12.2022г. е съобразен с обстоятелството, че на длъжника е изпратено съобщение за доброволно изпълнение, получено на 27.10.2015г. и с наложените обезпечителни мерки през 2016г., които действия съобразно посоченото от запитващата държава законодателство, прекъсват давностния срок и започва да тече нов, който не е изтекъл от 26.05.2015г. до приключване на устните състезания по настоящото дело през 2019г., а предстои да изтече най-ранно след 31.12.2020 г. или както твърди запитаната държава – нов срок на давността към 31.12.2022г.

Доколкото датата на изискуемост на публичното вземане (срокът за плащането му) е свързана с изтичане на 10 дни от предявяването му на 26.05.2015г. с връчване на жалбоподателя на решението от 21.05.2015г. (така посочено в писмото на л 152 по делото), то не са налице ограниченията по чл.269т, ал.2 и ал.5 от ДОПК и местният запитан орган е длъжен да окаже взаимна помощ по смисъла на Глава Двадесет и седма „а“ от кодекса.

В заключение отново трябва да се припомни, че съгласно правилата на процедурата по взаимна помощ с държавите-членки на ЕС в изпълнение на Директива 2010/24/ЕС въпросите, свързани с давностните срокове се уреждат единствено от действащите закони в запитващата държава-членка . В случая по информация на тази държава и нейното законодателство последният ден от срока на давност вече е 31.12.2022г. предвид действията по събиране на процесното вземане, съобщени от запитаната държава. Освен това, информацията за това законодателство, не сочи наличие на абсолютна давност по аналог на тази по чл.171, ал.2 ДОПК, която при това да тече от възникване на задължението, а не от установяване и предявяването му. В случая запитващата държава твърди, че е спазила 10 годишната давност за предявяване на вземането на жалбоподателя, а не посочва друг давност срок, който да бъде приложен, независимо от спиране и прекъсване. Уредбата, която се сочи е за 5 годишен давностен срок, който се „прекратява“ с всяко правно действие и от следващата

година започва да тече нов 5 годишен срок. Някакъв абсолютен срок, след изтичането на който, независимо от спирането и прекъсване му, да не може да се събере вземането, не се сочи от запитващата държава, от нито един от тези отговори не следва, че давността за събиране на публичното вземане е изтекла. Напротив ясно е, че бил спазен 10 годишен срок за предявяване на вземането, считано от юни 2005г. до 9 октомври 2006г. до 21.05.2015г., когато са предявени на жалбоподателя, след което е изпратено за събиране на българските власти и е започнал да тече 5 годишен срок, който е прекъснат с образуване на изпълнително дело, изпращане на съобщение за доброволно изпълнение през 2015г. и налагане на обезпечителни мерки през 2016г., започнал е нов 5 годишен срок, който предстои да изтече, според последното уточнение на запитващата държава на 31.12.2022г. Сочената от запитващата държава 10 годишна давност за предявяване на вземането е спазена, другата известна давност – за събиране на предявеното вземане е 5 годишна, която се прекъсва и започва нов 5 годишен срок. Друго правило на единствено приложимото в случая австрийско законодателство, което да навежда извод че към 28.01.2019г. е изтекла давността за събиране на публичното вземане от жалбоподателя не може да се направи.

Предвид горното е законосъобразен е изводът в обжалваното решение, че по отношение на публично вземане по Акт № АТ ВГ D1010403792015 002229 20151015 abc RR, постъпило ведно с искане за събиране на вземане № 12315-0002229/15.09.2015г. от А., не е настъпила погасителната давност, съобразно правото на запитващата държава и отказът на публичния изпълнител да отпише задължението на този етап е законосъобразен.

При този изход на делото на ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв., предвид че е представляван от юрисконсулт, който претендира присъждането му.

Воден от изложеното, Административен съд София - град, Първо отделение, 6-ти състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. Х. В. срещу Решение № ПИ-381/10.08.2017г. на Директора на ТД на НАП- С..

ОСЪЖДА А. Х. В. да заплати на ТД на НАП- С. юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

СЪДИЯ: